

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 25 stycznia 2024 r.,
w sprawie **P. W.**
skazanego z art. 56 ust.1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu
narkomanii
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 22 lutego 2023 r., sygn. akt V Ka 2036/22,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku
z dnia 30 marca 2022 r., sygn. akt II K 66/18,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

P. W. został oskarżony o to, że w dniu [...] 2017 r. w G. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci białego proszku, w którym stwierdzono obecność amfetaminy w postaci soli o wadze 1.473,94 gram, co może stanowić nie mniej niż 1.473 pojedynczych porcji konsumpcyjnych tej substancji psychotropowej oraz środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 648,57 gram, co może stanowić nie mniej niż 648 pojedynczych

porcji konsumpcyjnych tego środka odurzającego, w ten sposób, że przechowywał powyższe substancje w bagażniku samochodu marki [...] o numerze rej. [...], przy czym ilość narkotyków oraz okoliczności sprawy świadczą, iż były one przeznaczone do dalszej odsprzedaży osobom nie będącym konsumentami, to jest o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku, wyrokiem z dnia 30 marca 2022 r., w sprawie o sygn. akt II K 66/18, uznał oskarżonego P. W. za winnego tego, że w dniu 12 stycznia 2017r. w Gdańsku wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał substancję psychotropową w postaci białego proszku, w którym stwierdzono obecność amfetaminy w postaci soli o wadze 1.473,94 grama, co może stanowić nie mniej niż 1.473 pojedynczych porcji konsumpcyjnych tej substancji psychotropowej oraz środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 648,57 grama, co może stanowić nie mniej niż 648 pojedynczych porcji konsumpcyjnych tego środka odurzającego, co stanowi znaczną ilość środka odurzającego i substancji psychotropowej, czyn ten kwalifikując jako występki z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to przy zastosowaniu art 62 ust. 2 wyżej wymienionej ustawy wymierzył oskarżonemu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wobec skazanego została orzeczona również nawiązka w kwocie 5.000 złotych na M. w G. oraz przepadek dowodów rzeczowych.

Od wyżej wymienionego wyroku apelacje wnieśli obrońca skazanego oraz prokurator.

Sąd Okręgowy w Gdańsku, wyrokiem z dnia 22 lutego 2023 r., w sprawie o sygn. akt V Ka 2036/22, zmienił zaskarżony wyrok na niekorzyść oskarżonego w ten sposób, że uchylił orzeczenia zawarte w wyroku Sądu pierwszej instancji i uznał P. W. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, kwalifikując ten czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to skazał go i na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 10 złotych każda.

Kasację od tego wyroku wywiódł obrońca skazanego zarzucając:

1) na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. oraz w zw. z art. 523 § 1 k.p.k. - rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o p/narkomanii, poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że zachowanie skazanego polegające na przechowywaniu powierzonej mu walizki nosiło znamiona uczestnictwa w obrocie, o którym mowa w tychże przepisach, podczas gdy nie mieści się ono w tym pojęciu;

2) na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. oraz w zw. z art. 523 § 1 k.p.k. - obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez pozbawione podstaw w zebrany w sprawie materiale dowodowym, że zamiarem osoby, która przekazała skazanemu walizkę na przechowanie było wprowadzenie jej zawartości do dalszego obrotu, czego skazany był świadomy, a także przyjęcie domniemania faktycznego na niekorzyść skazanego, poprzez ustalenie na podstawie sposobu opakowania środków odurzających i substancji psychotropowych ich przeznaczenia;

3) na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. oraz w zw. z art. 523 § 1 k.p.k. - rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 170 § 1 pkt 2 i pkt 5 w zw. z art. 366 § 1 k.p.k., poprzez uznanie za prawidłowe oddalenia przez sąd pierwszej instancji wniosku dowodowego o przesłuchanie funkcjonariuszy z wydziału ds. walki z przestępczością narkotykową, którzy nie zostali przesłuchani jako świadkowie, podczas gdy z zeznań świadków P. G. i K. W. wynikało jednoznacznie, że w czynnościach obserwacji terenu i zatrzymania P. W. brali udział prawie wszyscy funkcjonariusze Policji pełniący służbę w wydziale, w związku z czym nie wszyscy świadkowie zostali przesłuchani, a zatem wszystkie istotne okoliczności sprawy nie zostały wyjaśnione.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego jest oczywiście bezzasadna,

co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 519 k.p.k. kasacja strony jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko prawomocnemu orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania przez ten sąd zwykłego środka odwoławczego. Z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika jednoznacznie, że celem postępowania kasacyjnego jest wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia. Wniesienie zatem skutecznej kasacji jest ze wskazanych wyżej powodów istotnie ograniczone. Postępowanie kasacyjne nie może bowiem służyć temu, aby doszło do ponowienia zwykłej kontroli odwoławczej. W toku takiego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności i trafności dokonanych ustaleń faktycznych oraz nie bada się współmierności orzeczonej kary (zob. np. postanowienie SN z 21 września 2017 roku, IV KK 276/17, postanowienie SN z 10 lipca 2019 roku, II KK 210/19).

Ponadto, zgodnie z treścią art. 536 k.p.k. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia oraz podniesionych zarzutów. Wobec tego rozstrzygającą dla oceny zasadności przedmiotowej kasacji, jest kwestia właściwego przygotowania zarzutu kasacyjnego. Tymczasem w omawianej skardze kasacyjnej skarżący stawia zarzuty rażącego naruszenia zarówno prawa materialnego, jak i procesowego, które w istocie dotyczą tego samego zakresu. Lektura tych zarzutów nie pozostawia wątpliwości, że autor kasacji zmierza do ponownego zakwestionowania ustaleń faktycznych, które legły u podstaw prawomocnego wyroku, co jest niedopuszczalnym zabiegiem w postępowaniu kasacyjnym.

Jak wskazano wyżej, w punktach 1 i 2 skargi kasacyjnej, skarżący stawia zarzuty obrazy prawa materialnego i jednocześnie obrazy przepisów postępowania, które w istocie dotyczą zakwestionowania zamiaru skazanego co do wprowadzenia do obrotu posiadanych narkotyków. Tak sformułowane zarzuty obarczone są wewnętrzną sprzecznością. Obrońca stawiając powyższe zarzuty w skardze

kasacyjnej w sposób nieuprawniony polemizuje z ustaleniami faktycznymi, które zostały przyjęte za podstawę orzeczenia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego i piśmiennictwie, konsekwentnie podkreśla się, iż obraza prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu do trafnych i niekwestionowanych ustaleń faktycznych. Nie można więc zarzucać obrazy prawa materialnego w sytuacji, gdy jednocześnie przyjmuje się, że wadliwość orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę lub ustalenia te są wynikiem naruszenia przepisów prawa procesowego. Jednak, jeżeli tego rodzaju zabieg został dokonany w kasacji, to - wobec tego, że został dokonany w nadzwyczajnym środku zaskarżenia - musi prowadzić do wniosku o jego niezasadności. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i, co do zasady, w granicach podniesionych zarzutów (art. 536 k.p.k.), zaś postawienie sprzecznych ze sobą zarzutów w istocie wyłącza możliwość określenia jakie właściwie uchybienie zostało sądowi odwoławczemu w niej zarzucone (zob. postanowienie SN z dnia 29 stycznia 2020 r., V KK 589/18, LEX nr 3218344).

Nie można więc mówić o obrazie prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów procesowych (por. S. Zabłocki (w:) J. Bratoszewski, L. Gardocki, Z. Gostyński, S. Przyjemski, R.A. Stefański, S. Zabłocki - Kodeks postępowania karnego. Komentarz., Warszawa 2004, t. III, s. 111). Nie można zatem skutecznie postawić zarzutu obrazy prawa materialnego, jak to czyni skarżący, z jednoczesnym kwestionowaniem przepisów postępowania w tym samym zakresie. Przedmiotem postępowania kasacyjnego nie może być zasadność oceny dowodów i trafność wniosków wyprowadzonych na tej podstawie. Uwzględniając te reguły orzekania kasacyjnego trzeba stwierdzić, że wniesiona w tej sprawie kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, już tylko chociażby ze względu na wadliwą konstrukcję zarzutów kasacyjnych.

Oczywistym jest, że ustalenia dotyczące strony podmiotowej czynu przypisanego skazanemu, w tym dotyczące jego zamiaru, należą do sfery ustaleń faktycznych. Tymczasem autor kasacji stawia zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego w postaci art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez zmianę wyroku sądu I instancji w zakresie

zmiany kwalifikacji prawnej czynu. W istocie jednak kwestionuje dokonane ustalenia faktyczne w zakresie zamiaru skazanego związanego z wprowadzeniem posiadanych narkotyków do obrotu. W przedmiotowej sprawie sąd odwoławczy dokonał, w sferze ustaleń faktycznych z zakresu strony podmiotowej rzeczywiście odmiennej, niekorzystnej dla skazanego oceny dowodów, zmieniając w konsekwencji kwalifikację prawną przypisanego skazanemu czynu z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na art. 56 ust. 1 i 3 wyżej wskazanej ustawy, co w sposób oczywisty doprowadziło do podwyższenia wymiaru orzeczonej kary.

Analiza treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku przekonuje, że sąd odwoławczy prawidłowo ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, dokonał szerokiej analizy pojęcia uczestniczenia w obrocie, zawartego w treści art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, także w oparciu o ugruntowane orzecznictwo w tym zakresie, prawidłowo wywodząc, że pojęcie to odnosi się nie tylko do zachowań związanych z bezpośrednim przekazywaniem środków odurzających innej osobie, ale także do zachowań składających się na funkcjonowanie takiej osoby w obrocie, jak magazynowanie środków, udostępnianie lokalu, w którym ma dojść do wprowadzenia środków do obrotu. Za prawidłową należy uznać zatem konkluzję tego sądu, że uczestnictwem w obrocie jest zachowanie każdego, kto ma odegrać pewną rolę w procesie wprowadzenia do obrotu środków odurzających lub substancji psychotropowych, tak jak miało to miejsce w przypadku skazanego.

Sąd odwoławczy w prawidłowy i wystarczający sposób odniósł się także do oddalenia przez *sąd meriti* wniosku dowodowego o przesłuchanie funkcjonariuszy z wydziału ds. walki z przestępczością narkotykową, zasadnie podnosząc, że: *zostały już wyjaśnione okoliczności związane z obserwacją bloku, w którym mieszka oskarżony i brak jest w tym zakresie wątpliwości. Podkreślenia wymaga, że obrońca oskarżonego nie wskazał na jakie dodatkowe okoliczności, czy też w ogóle na jakie okoliczności mieliby zostać przesłuchani kolejni funkcjonariusze Policji, poprzestając na lakonicznym stwierdzeniu, iż są one „istotne”, bez wskazania tezy dowodu.* Stawianie więc ponownie tego zarzutu w postępowaniu kasacyjnym w punkcie 3 nadzwyczajnego środka zaskarżenia, nie mogło odnieść pożądanego

przez skarżącego rezultatu.

Reasumując, zauważyć należy, że w istocie wniesiona kasacja sprowadza się do polemiki z ustaleniami faktycznymi, do których należy także ocena zamiaru sprawcy, a skarżący zmierza do przedstawienia własnej i odmiennej oceny przeprowadzonych dowodów oraz dokonanych na ich podstawie ustaleń stanu faktycznego. Skarżący formułując w ten sposób kasację, będącą nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, środek ten potraktował jako kolejny instancyjny środek odwoławczy, co jest niedopuszczalne. Kasacja nie służy bowiem do ponawiania kontroli instancyjnej już dokonanej przez sąd odwoławczy, stąd też postępowanie kasacyjne nie może być traktowane jako trzecia instancja (zob. postanowienie SN z dnia 9 stycznia 2019 r., IV KK 694/18, LEX nr 2604055; postanowienie SN z dnia 11 października 2022 r., V KK 332/22, LEX nr 3511268).

Przede wszystkim kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania rażących uchybień w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. postanowienie SN z dnia 5 października 2022 r., IV KK 366/22).

Mając powyższe na uwadze wskazać należy, że podniesione w omawianej kasacji zarzuty były oczywiście bezzasadne, co pozwoliło na oddalenie wniesionego środka na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

O kosztach za postępowanie kasacyjne orzeczono na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[J.J.]

[ał]

